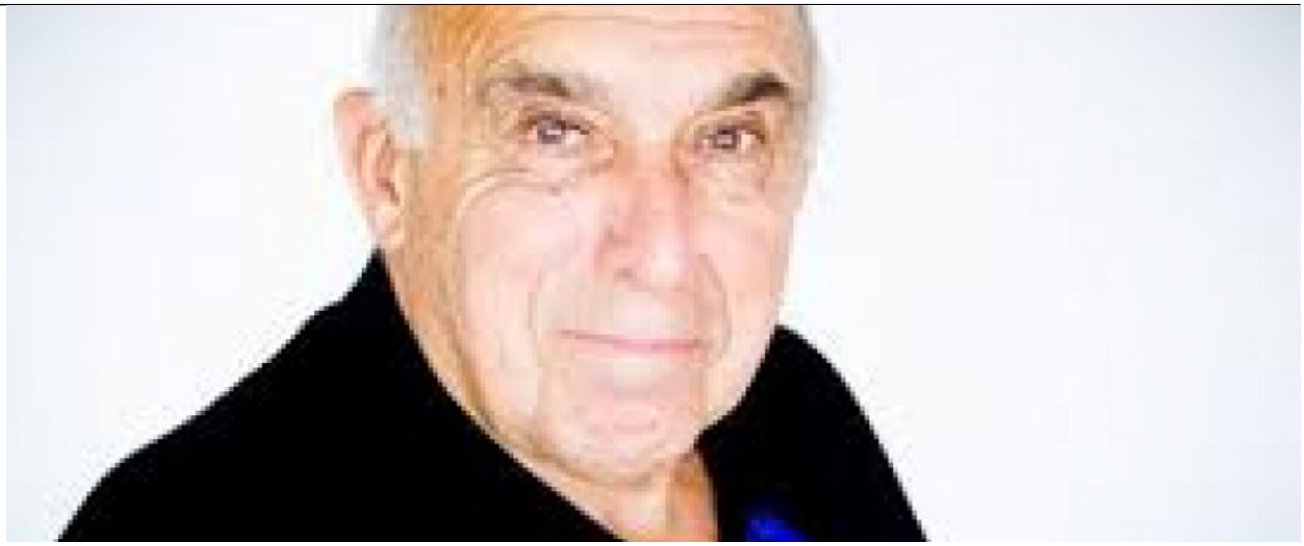


Stefka István: Nincs alku!

2014 szeptember 23. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása

Még nincs értékelve

Mérték

Sokan vannak még él? tanúk Magyarországon, akik emlékeznek a cejgsapkás, viharkabátos elvtársakra, a b?rkabátos, kalapos férfiakra, avagy a vérvörös csillaggal ékesített tányérsapkás rend?rökre, ávéhásokra, amint körbevesznek gyanútlan civileket az utcán {...}

{...} , rátörnek az otthonukban, a munkahelyükön félelemt?l reszket? emberekre, és betuszkolják ?ket a szürke Pobjedákba vagy a fekete Volgákba.

Ez volt a vörösterror, a munkások nélküli proletárdiktatúra a szovjet fegyverek árnyékában, amelyben megvalósult az elképzelhetetlen, egy aknazárral, szögesdróttal elzárt ország, kiéheztetett, megalázott, megfélemlített lakosaival. A kommunista diktatúra, a totális terror célja nem a néphatalom megteremtése, a közjó létrehozása, hanem az uralkodó osztály – az arisztokrácia, a keresztény egyház, a gyárosok – megsemmisítése, likvidálása, ellehetetlenítése volt, amelyet kísért a polgárság, a vagyonos parasztság tömegeinek kifosztása, az iparosok tízezreinek annulálása, a szakképzett munkásság leértékelése.



Rákosiék, Kádárék, Ger?ék, Péter Gáborék, Farkas Mihályék és a hozzájuk hasonlók története nem volt más, mint a gengszterizmus és a féktelen szadizmus története: mások ingó és ingatlan vagyonának ellopása, eltulajdonítása ellentételezés nélkül. Ezt nevezték finoman államosításnak.

A cél végrehajtásához szükség volt börtönökre, internálótáborokra (például Buda-Dél, Kistarcsa, Tiszalök, Kazincbarcika), a hortobágyi „zárt táborokra”, hogy tízezreket szorítsanak fizikai és lelki kényszerít? eszközökkel engedelmességre. Ennek iskolapéldája volt a recski megsemmisít? tábor, ahol a hét végén faragott k?táblát, sztélét avatott Kövér László, a parlament elnöke annak a csaknem kétezer politikai fogolynak az emlékére, akiket mindenféle bírósági ítélet nélkül ott tartottak rabságban 1950 és 1953 között. Recsk megsemmisít? tábor volt, egy nemzetgyilkossági kísérlet színhelye – emelte ki beszédében a parlament elnöke. Recsken a szabadság véget ért. Éppen ezért fontos ez a történelmi emlékhely, mert itt mutatkozott meg globális er?ként a megvalósult szocializmus igazi arca, a kommunizmus lényege, a terror.

Faludy György író, volt rab Pokolbéli víg napjaim cím? könyvében így emlékezett a magyar Gulágra: „…az ütlegek, az agyrázkódás, a két hétig tartó éjszakai fogda er?sen megviselt… február els? hetében csak két rabtársunk halt éhen. A második héten szaporodtak az áldozatok: naponta egy, kett?, s?t három is…”

Étkezés el?tt az ávós ?rmester: ,,Na lássák, fasiszta állatok, nincs Isten! Imádkozzatok Rákosi elvtárshoz!” Az ima, amelyet ilyenkor el kellett mondaniuk, így hangzott: „Rákosi Mátyás, irgalmazz nékünk, a nép piszkos ellenségeinek, és ne hagyj minket éhen dögleni, bár ezt érdemeljük.” Ezután hozták a kondért. Aztán újra a csákányk?i k?bánya rabszolgamunkája következett, akár a kétezer évvel ezel?tti Római Birodalomban. Így zajlottak a rabok hétköznapjai.

Kövér László a megemlékezésen fontos gondolatot fogalmazott meg: „A recski pokolban született meg 1956 igazsága, és bár 1956-ban nem gy?zhetett ugyan ez az igazság, de elpusztíthatatlannak bizonyult..”

A Kékestet? fel?l sötét fellegek kezdték beárnyékolni a napot. Néztem a meghívott vendégeket, a száznál több diákot, és az els? sorban ül?, évr?l-évre fogyatkozó volt recski rabokat. Néztem Mózes Mihály mélyen barázdált arcát, aki együtt szökött meg a szigorúan ?rzött táborból nyolcadmagával. Michnay Gyulával is – csak neki sikerült –, de ezért súlyos retorzió járt.

Szabadulása után a metróépítkezésnél, a keszonban dolgozott. Figyeltem Krasznai Béla, a Recski Szövetség elnökének sápadt arcát, akit raboskodása után is osztályellenségként kezeltek évekig, és a többieket, akik megérték a kilencven évet. Róluk és értük szólt most minden, a tárogató, a kürt, a vers. Hiszen ?k azok – meg persze még sok ezren –, a megváltoztathatatlan múlt és éppen ezért a jelen vesztesei is. Elvesztett fiatalságukat, boldog férfikorukat nem adhatja vissza már senki. Bár a jobboldali kormányok mindent elkövettek, hogy kárpótolják a kommunizmus üldözötteit – nyugdíjemelés, támogatások, megbecsülés stb. –, az elszenvedett fájdalmakat, veszteségeket már senki sem orvosolhatja. Nagyszer? emberek voltak ?k, és természetesen ma is azok.

Faludy nem véletlenül írta, hogy „…emberek lehettünk akkor is, amikor az emberek nem akartak emberek lenni”. Ezért nevetséges, undorító és elfogadhatatlan, amikor a balliberális oldal egyes képvisel?i ma diktatúrát kiáltanak itthon és külföldön. Vagy nem tudják, hogy mi a diktatúra, vagy nagyon is tudják. A nemzet közös börtöne és közös temet?je, a recski megsemmisít? tábor figyelmeztet mindenkit – és ezt hangsúlyozta Kövér László is –, hogy nincs és nem is lehet alku a kínzókkal, a börtön?rökkel, sem azok szellemi és politikai örököseivel, sem azokkal, akik bármilyen okból is védik, mentegetik ?ket.

Stefka István – magyarhirlap.hu

Tisztelt olvasók! Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következ? címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!
www.flagmagazin.hu]]>



Ajánló